

— Сега разумѣхъ сичко, рече на ума си Недія, братъ и сестра си приносятъ жертва на египтянина . . . Но . . . Апкидъ? Струва ми са че съмъ чуваа нѣидъ туй име . . . сега ми иде на умъ. Той безъ сумнѣние ще проумѣе на каква опасность е изложена сестра му; нека наскоро намѣриж него.

Туй като размысли и като си зе тоѣжката, която управляше сѣкоги стѣпкытъ и побѣрза къмъ храма на Изида, който бѣ близо. Преди да я награди щастіето съ покровителството на благодѣтелния гъркъ, тоѣжката водаше безокото момиче отъ една до другія край на града. Немаше ни най малкъ пѣтъ, ни толкосъ отстранено мѣсто нея непознато; и понеже жителитѣ на Помпей оѣщахъ състрадавіе и едно предубѣдено почитаніе къмъ злополучіето на безокытъ, сѣкій старателно струваше пѣтъ на припазливытъ и стѣпки. Горкото момиченце! то нито си туряше на умъ че подиръ нѣколко дни тѣзи слѣпотѣ щѣше да му послужи като расковинче несравненно по сигурно и отъ най зоркытъ очи.

Но Главкъ щомъ я доведе въ къщата си заповѣда на едного отъ слугытъ си за да ѣж придружава сѣкоги; горкійгъ този слуга който бѣше безмѣрно снаженъ, два нѣти вече изминъ пѣтя между къщытъ на Главка и на Юна, и като гледаше че тя са пакъ готвише кой знае за кѣдъ впуснѣ са да тичъ подиръ и, кълнеше си съдбата като призоваше въ свидѣтелство Кастора и Полидевка че Недія имала крылатыгъ крака на Меркурія и слѣпотата на сына на Цыприда.

Но момичето и безъ помощта на слугата можаше да намѣри пѣтя който водаше въ общезвѣстния храмъ на Изида; въ него часъ пространството помежду бѣше пусто и тя безъ забава са намѣри предъ свещенныгъ рѣшеткы.

— Тука нема никой, рече коремистыйгъ слуга. Какво търсишъ, какво пишешъ тука? отъ дѣ си дошла че не знаешъ че жрецытъ не спѣтъ въ храма?

— Повикай, рече нетърпѣливата Недія. Было денъ, было пощѣ единъ *фламинъ* трѣба да са намѣрва стражъ въ светилището на Изида.

Слугата извика, никой не са чу.

— Нема никой, препращае са той.

— Излѣгнѣ си, чувамъ шумуленъе, нѣй виждѣ пакъ.

Като си клатяше главата и мърморяше хвърли слугата задръманыгъ си погледи на единъ отъ жертвеницытъ, на който развалиныгъ покрыватъ днесъ мѣстото на храма и съгледа до него единъ чловѣкъ наведенъ и умысленъ.